

4. STUDIJA

POSREDNIK POMIRENJA NEOKALJANI

Naizgled Proturječni Citati Usklađeni—Rimokatoličko Učenje o Bezgrešnom Začecu Marije Nema Podršku—Rođenje Isusa kao Odvojenog od Grešnika Neophodno za Božansku Pripremu—Otkupnina Drugačije nije Moguća—Najnoviji Zaključci Znanosti u svezi Sjedinjenja Života i Protoplazme—Logos je Postao Tijelom—Rođen od Žene no ipak Neokaljan—Kako Nesavršena Majka Može i Rađa Neokaljanog—To Isto Načelo Djeluje u Drugim Obilježjima Božanskog Plana, Kao Što Svjedoči Sveto Pismo.

„Tko će čisto izvuć` iz nečista? Nitko!“ (Job 14:4)

„I znate: on se pojavi da odnese grijeha i grijeha nema u njemu.“

„Takav nam Veliki svećenik i bijaše potreban—svet, nedužan, neokaljan, *odijeljen* od grešnika.“ (1. Ivan. 3:5; Hebr. 7:26)

OVDJE imamo Biblijske izjave koje su naizgled proturječne: prva objavljuje, u skladu s našim iskustvom, da su svi od Adamovog potomstva pogođeni sa virusom grijeha iz otrovanog izvora: kasnije objavljuju da je naš Gospodin Isus bio čovjek drugačiji od drugih ljudi—svet, nedužan, neokaljan. I s obzirom da cijela teorija Pomirenja, predstavljena u Svetom Pismu, zahtijeva da iz nužnosti naš Otkupitelj mora biti neokaljan čovjek—*od* naše rase no ipak *odvojen* od nje—to postaje veoma važnim u umovima Gospodinovog misaonog naroda. Kako Bog u slučaju našeg Gospodina Isusa ostvaruje ono što je nemoguće čovjeku, prema cjelokupnom ljudskom iskustvu i u skladu sa Jobovim svjedočanstvom? Dati dovoljan dokaz kako božanska priprema ostvaruje tu poželjnu no ipak naizgled nemoguću stvar pravljenja člana ljudske rase, ali ipak odvojenog od njenih mana, da bude njenim *otkupom*—da da odgovarajuću cijenu za

prvog savršenog čovjeka čiji je grijeh i njegovo prokletstvo upropastilo rasu—ugodan je zadatak ovog poglavlja.

Ne da je spoznaja *o tome* neophodna bilo za vjeru ili spasenje pravog učenika koji je poučen od Boga; međutim cjelishodno je da u svjetlu današnjeg destruktivnog kriticizma (razumnog i nerazumnog) ta istina, toliko blisko poistovječena sa Pomirenjem, samim središtem i temeljem pravog Kršćanstva, bude solidno poduprta, do te mjere da vjera Gospodinovog naroda može biti u stanju izdržati napade Protivnika na učenje o otkupnini—sa propovjedaonice, tiska i crkvenih klupa. Biblijska izjava činjenice o besprijekornosti našeg Gospodina, bila je, hvala Bogu, posve dovoljna za njegove svete stoljećima; ali sada kao „hrana u pravo vrijeme“ za kućanstvo dolazi znanstvena i filozofska potvrda mogućnosti svega što se je tvrdilo u božanskoj Riječi o toj temi—posve u skladu sa „zakonima prirode.“

Rimokatolička Crkva u svojem učenju o „Bezgrešnom Začecu“ Marije, pokušava učvrstiti vjeru u majku našeg Gospodina, kao besprijekornu, neokaljanu, savršenu; i tako dokazati da je Isus mogao biti rođen čist i odvojen od grešnika: međutim to nije naša tvrdnja. Mi priznajemo da je majka našeg Gospodina bila članom Adamske rase, u istom smislu kao i svi njeni ostali članovi—da je njen život potekao iz Adamske vrste, da je ona naslijedila ljudske slabosti i mane i da je time neizbježno bila, poput svih drugih, pod smrtnom presudom. Mi tvrdimo da je „*ovjek* Krist Isus“ bio izuzetak—jedini izuzetak.

I dobro je da ne zaboravimo kako je Božja providonosna briga za sinove čovječje često manifestirana u *iznimkama* prirode. Na primjer, pravilo je prirode da vrućina uzrokuje širenje, dok zamrzavanje uzrokuje stezanje: ali koje li sreće za ljudski rod da je voda iznimka tom načelu—da se voda, suprotno općem pravilu, širi kod smrzavanja. Da je po uobičajenom zakonu prirode i da se steže kod smrzavanja, učinak bi bilo stvaranje leda težeg od nezamrznute vode, i uzrokovalo bi da

potone na dno rijeke, tako da bi posljedica bilo to da bi naše rijeke postale čvrsti led, kojeg čak ni ljetna vrućina ne bi otopila. Koliko smo isto tako sretni da je antimoni među mineralima također iznimka tom zakonu prirode: inače bi nam bilo nemoguće osigurati oštre rubove na našim štamparskim tipkama, osigurane sa miješanjem tog metala, koji se steže, s drugim metalima koji se šire pod vrućinom. Stoga je jedna iznimka onečišćenju od grijeha u našoj rasi bila njena jedina nada—njena otkupnina, njeno spasenje pod božanskom providnošću. Mi s tim mislimo nastavljamo razmatrati kako je *Logos* „*postao tijelom*,“ „rođen od žene,“ „od sjemena Abrahamovog,“ a ipak je bio nezagađen, i mogao je stoga biti prikladna i prihvatljiva otkupnina za Adama i njegovu rasu.

Sveto Pismo naučava da svo *postojanje*, *klica života ili bi e*, dolazi od oca a ne od majke. Majka prima spermu ili sjeme života od oca, daje mu staničnu jezgru iz koje je proizvedeno ili formirano tijelo, i hrani zametak bića sve dok ono nije u stanju održavati svoje postojanje samostalno; naime, sve dok nije u stanju prisvajati si elemente koji su životnopođržavajući a koje proizvodi zemlja i zrak—tada je rođeno.

Riječ *otac* ima značenje *životodavac*. U skladu s time, Bog je bio „*Otac*,“ ili životodavac, dok je zemlja bila majka, Adamu, i stoga ljudskoj rasi. (Luka 3:38) Adamovo tijelo ili organizam bilo je od ili iz *zemlje* (koja je prema tome služila kao njegova majka); ali njegova iskra života koja ga je učinila čovjekom došla je od Boga (koji je tako bio njegov Otac ili životodavac): i od tada je u muškom dijelu ljudske vrste prebivala moć prenošenja te iskre života ili davanja sjemena za potomstvo.

U skladu s tim načelom, o djeci se je govorilo kao o bićima od ili *iz* njihovih očeva, i rođenima *od* njihovih majki. (1. Moj. 24:47) Tako je Jakovljeve djece, računane kroz njegove sinove, bilo sedamdeset kada je on bio sišao u Egipat. Za svih tih sedamdeset duša ili bića izričito je bilo rečeno da su izašli iz bokova Jakovljevih. (1. Moj. 46:26,27; 2. Moj. 1:5) Tako je i o

Salamunu, bilo rečeno da je izašao iz bokova Davidovih. (1.Kralj. 8:19; 2. Ljet. 6:9) Tako su također Apostol Pavao i Izraelci općenito tvrdili da su svi izašli iz bokova Abrahamovih; i o Leviju je bilo zapisano da „je još bio u bokovima *o evim* kad ga je susreo Melkisedek.“ (Hebr. 7:5,10)

Tako je isto i cijela rasa bila i izašla iz Adama njihovog *oca*, preko majke Eve ali ne od nje. I stoga je zapisano da „svi umiru u Adamu,“ ali ne svi u Evi. Zato što je cijela rasa izašla od Adama, bila je iskušana na *njegovom* suđenju, osuđena kroz *njegov* neuspjeh i uključena u *njegovu* osudu.

To, što naučava Sveto Pismo, nedavni je zaključak znanosti o toj temi stvaranja potomstva, primijenjeno na ljudski rod i na sve sisavce. Znanstvenici nalaze obilan i uvjerljiv dokaz u prirodi da *život* ili biće uvijek dolazi od muških. Naj-jednostavniji je primjer kokošje jaje: ono samo po sebi ne sadrži život, nego je samo stanična klica sa svojom opskrbnom hranom spremnom da izgradi *organizam* čim je oživljen, oprašen ili oploden sa životnom klicom ili životnim sjemenom od muške ptice.

Jaje ne sadrži samo zametnu stanicu nego i također ispravne hranjive elemente i u odgovarajućem omjeru, do u detalje prilagođene organizmu začetome u njemu sa spermom ili životnim sjemenom. Zametna stanica, ili „žutanjak,“ ili protoplazma, prima klicu života ili spermu, i to postaje embrio pilića, koji si za svoj vlastiti razvoj prisvaja „žumanjak“ i bjelance, sve dok ne razbije ljusku i kada je u stanju prisvajati si tvrde elemente za prehranu. Načela koja su ovdje uključena ista su i kod ljudi i drugih životinja.

S obzirom na ta skladna svjedočanstva Biblije i znanosti, razuman je zaključak da ako je otac savršen, i dijete bi onda bilo savršeno. Čak bi i pod umjereno povoljnim uvjetima savršena sperma ili životno sjeme ujedinivši se sa ženskom zametnom stanicom proizvela živi embrio toliko snažan i zdrav da bi bio u stanju prisvajati si ispravne prehrambene elemente, odbacivati ili neutralizirati neprikladne. I savršeno biće tako

proizvedeno bi slično tome imalo moć neutraliziranja ili odbijanja, sa svojim savršenim funkcijama i bez štete ili neprilike za sebe, svih elemenata koji nisu korisni. Suprotno od toga, u onoj mjeri u kojoj je sperma ili životno sjeme nesavršeno, živi bi embrio bio slab i ne bi bio u stanju nadvladati nepovoljne uvjete svoje okoline, i prisvajalo bi si ono čime bi ga majka opskrbljivala—dobro ili loše—i bio bi plijenom bolesti. Budući nesavršen, nije u stanju odbaciti u potpunosti otrovne elemente i posljedica je slabost i bolest.

Stara izreka, „Hrana jednog čovjeka, otrov je drugome,“ počiva na principu koji je ovdje naveden. Osoba sa dobrim probavnim sposobnostima može jesti i izlučiti hranu i snagu iz hrane zbog koje bi netko drugi sa slabijim sposobnostima brzo obolio i umro. Krepkiji izvlači dobro i izbjegava štetne elemente: slabiji to nije u stanju činiti i stvarno je otrovan, često do mjere bolesti. Da neka bi smo imali na umu da niti jedan pripadnik naše rase nije ni približno savršen—nitko nije u stanju obraniti svoje nesavršene sisteme od mirijada neprijatelja koji napadaju kroz hranu i piće i zrak. Prema tome nitko nije rođen savršen i nitko ne može zadugo izbjeći zadiranje bolesti. Ona vreba na slabije organe i uskoro svi kolabiraju.

Sa tog stajališta slijedi da da je majka Eva sama zgriješila rasa ne bi umrla; jer da je Adam ostao savršen, njegov život sačuvan i neokrnjen, njegovo bi potomstvo bilo rođeno bez mane. I čak da je smrtna presuda prešla na majku Evu, dovodeći ju u nesavršenstvo, to ne bi okrnjilo njeno potomstvo; budući *savršeni*, oni bi si pribavljali dobre elemente, i neutralizirali bi, poništili ili premostili prirodno i bez štete, bilo koje nezdrave elemente prehrane s kojima bi se opskrbljivali.

S druge strane, pretpostavite da je Adam sagriješio a da je Eva ostala bezgrešnom: Adamska osuda i smrt bi pogodili cijelo potomstvo upravo na isti način. Koliko god bile savršene zametne stanice i prehrana osigurani preko majke Eve, samo bi

mogla biti proizvedena nesavršena umiruća bića od zaražene sperme ili životnog sjemena Adamovog. Od tud prikladnost Biblijske izjave da „u Adamu svi umiru,“ i „zbog neposlušnosti jednoga *ovjeka*...smrt je prešla na sve ljude.“ (1. Kor. 15:22; Rim. 5:12,19)

Kakve li predivne sličnosti ovdje između prvog i drugog Adama i njihovih nevjesti. Kao što je *smrt* rase ovisila ne o Evi nego u potpunosti o Adamu, ali ipak ona je imala udjela u njenom dovođenju, tako i obnovljeni *život* otkupljene rase uopće ne ovisi o Kristovoj nevjesti, nego o Isusu, Otkupitelju, premda je božanskom naklonošću učinjena priprema da će njegova nevjesta sudjelovati u vraćanju „onoga što je izgubljeno.“

Budući je Adam, kao izvor, postao zaražen sa grijehom i smrću, nijedan od njegovih potomaka ne može biti oslobođen od zagađenja; jer, „tko li može čisto izvući iz nečistog? Nitko“; nitko ne može otkupiti svoj vlastiti život, još manje dati Bogu otkup za svog brata. (Rim. 3:10; Ps. 49:7)

Dobro je poznata činjenica da um majke, tijekom razdoblja trudnoće, ima važan učinak na karakter i stav njene djece, bilo dobro ili loše. Postoje mnogi slučajevi mentalnih isto tako kao i fizičkih „madeža.“ Da li uopće ili *koliko mnogo* bi savršeni embrio, začet od savršene životne klice, mogao biti oštećen *zlim umom* majke, ljudskom bi rodu pod sadašnjim uvjetima bilo nemoguće za odrediti; jer mi nemamo nikakve prilike za dokazivanje po tom pitanju. Niti je neophodno za naš argument odrediti tu postavku, jer „*ovjek* Krist Isus“ nije bio rođen pod takvim uvjetima. Sveto Pismo izričito ističe: (1) Da je Gospodin izabrao za Isusovu majku svetu ženu „blagoslovljenu među ženama,“ koja je „našla naklonost kod Boga“ (Luka 1:28,30,42); (2) Marija je bila puna vjere i radosti Gospodnje, biti instrumentom u njegovom planu: i (3) ne bojeći se prijekora od Josipa ili svijeta, ona je živjela radujući se u Bogu,

govoreći—, „Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju.“ (Luka 1:45-47) Mi stoga uviđamo da je um Isusove majke, umjesto protivnik njegovom savršenom razvoju, da je surađivao u tom pravcu.

Slijedi dakle, da je jedina prepreka nasljedstvu savršenog čovjeka od nesavršene, okaljane, ali dobronamjerne majke bio nedostatak savršenog oca koji bi dao *savršenu spermu*. I od tud dosljednost učenja Svetog Pisma, da je u slučaju Isusa *savršeni život* (ne od ili iz Adamskog izvora) bio *premješten* božanskom moći iz predljudskog stanja u embrio ljudskog stanja, da je bio rođen „svet“ (čist i savršen), premda od nesavršene majke. (Luka 1:35) Da je Isus stoga bio nezagađen sa nesavršenostima, mentalnim, moralnim ili fizičkim—koje su bile zajedničke njegovoj majci i svoj ostaloj rasi, u potpunosti je razumno i, kao što smo upravo bili vidjeli, u savršenom je skladu ne samo sa Svetim Pismom nego i također i sa najnovijim znanstvenim pronalascima i zaključcima.

Daljnja činjenica koju si znanstvenici dokazuju, a koja se izgleda slaže sa Biblijskim svjedočanstvom, je, da premda život ili biće dolazi od oca, *oblik* i *priroda* dolaze od majke. Običnom ljudskom umu znanstveni dokazi toga su teško razumljivi i još manje lakši za shvatiti; i to, zbog toga što Bog u svojoj mudrosti nije samo razdvojio različite *vrste* ili *prirode*, nego ih je u velikoj mjeri ograničio, tako da se ne mogu miješati ili stapati izvan izvjesnih ograničenja bez gubitka moći oplodnje. Tipičan primjer toga je mula, hibrid koji se ne može razmnožavati.

Suvremeni studenti prirode napustili su staru ideju da oblik i priroda dolaze od muškog, oni se sada slažu žensko daje *organizam* isto tako kao i *opskrbu*—u biti opskrbljuje svime izuzev životnog sjemena ili sperme koja dolazi od oca ili životodavaoca. Uzmite kao Biblijski primjer gore navedenih tvrdnji neispravnu vezu između „kćeri ljudskih“ i onih anđela koji nisu sačuvali svoje prvobitno stanje. (1. Moj. 6:2,4; Juda 6;

2. Pet. 2:4) Anđeli, kada su uzeli ljudsko obličje, budući su bili savršeno vitalni, začeli su djecu koja su bila daleko superiornija od tada već uvelike pale Adamove rase u mentalnom oštroumlju isto tako kao i u fizičkoj snazi, tako da izvještaj kaže—„koji su bili ljudi na glasu.“ Ti predivni ljudi, imajmo to na umu, bili su rođeni od nesavršenih, umirućih majki, ali začeti od snažnih, neokrnjenih očeva.

Umiruća Adamova rasa imala bi grube gospodare u tim nadmoćnijim *Nefilima* (Hebrejski, *pali*) koje Bog nikada nije priznao, niti suđenjem za život, ili osudom na smrt. Zaista je bilo milosrđe koje ih je, budući da nisu imali ovlaštenje za postojanje, izbrisao sa lica zemlje u potopu, i pošteđevši Nou i njegovu obitelj za novi početak rase, s komentarom—„Noa je bio besprijekoran u svom *naraštaju*,“ što podrazumijeva da je većina Adamovog potomstva postala uvelike *one iš ena* i manje ili više nova rasa udruživanjem sa anđelima u ljudskom obličju. Mi kažemo *nova* rasa zato što su njihov novi život i snaga dolazili od njihovih novih očeva.

Ti su „*Nefili*“ bili toliko slavni, da se strah od njih može sa manje ili više različitosti naći u poganskim mitologijama do današnjeg vremena; i stotinama godina nakon njihovog uništenja u potopu, *lažni* izvještaj da su neki od njih još uvijek bili živi prouzročio je paniku među Izraelcima dok su bili zajapureni s pobjedom nedavnih bitaka. (Vidi 4. Moj. 13:33; 14:36,37) Nedvojbeno je bilo nekih velikih ljudi u Kanaanu, kao što drugi tekstovi pokazuju, ali oni nikada izuzev u ovom „zlom izvještaju“ nisu bili nazvani *Nefilima*.

Daljnji primjer tog načela da život (vitalnost) dolazi od oca, a organizam (priroda) od majke, nalazimo u činjenici da je Jehova, sam božanske prirode začeo *sinove* različitih priroda. On je otac ili *životodavac* tim sinovima anđeoske prirode (Job 2:1; 38:7; Hebr. 2:9), isto tako kao i sinovima ljudske prirode (Luka 3:38), kao i „*novim stvorenjima*“ koji će, u prvom uskrsnuću, postati sudionicima njegove vlastite *božanske* prirode. (2. Pet. 1:4)

Jehovin duh ili *energija* djelovanjem na duhovnu tvar, proizveo je i razvio anđele; ista je energija ili duh djelujući na zemaljsku tvar proizvela čovjeka i niže životinjske oblike. (1. Moj. 2:7; 1. Kor. 15:47) I kada nam Bog bude dao jasniju ideju o stvaranju novih stvorenja na nivou božanske prirode, on ih predstavlja kao *zametnute* njegovom riječju obećanja u *utrobi Saveza kojeg* je on sklopio s Abrahamom, koji je Savez bio simboliziran sa ženom, Sarom, govoreći nam da *kao* što je Izak bio Abrahamov nasljednik i dijete obećanja (po Sari), *tako* smo i mi, ili poput Izaka, djeca Božja, budući smo djeca obećanja, ili Saveza Sare. (Vidi Gal. 4:23-31; 1. Pet. 1:3,23; 2. Pet. 1:4).

Isto je načelo bilo *prikazano* u činjenici da je u Židovskoj rasporedbi, prije Kršćanskog doba, dijete nasljeđivalo blagoslove i prednosti svog oca, u skladu sa naklonošću i položajem svoje majke, tako nadalje objavljujući da su majčina priroda, prava, prednosti i slobode bile pridodate djetetu, premda ne nužno očevi. (Vidi 1. Moj. 21:10; 2. Moj. 21:4; Gal. 4:30)

Gore navedeni argumenti potvrđeni su činjenicom da je naš Gospodin Isus bio rođen od žene. „Sveto“ rođeno od žene uzelo je ženinu prirodu, naime, ljudsku prirodu—„od zemlje, zemljani.“ Premda zadržavajući svu čistoću i savršenost svog predljudskog (duhovnog) stanja, prenesena životna klica bića (u skladu sa ovim zakonom kojega razmatramo) preuzela je prirodu majke i „*postala tijelom*“ „rođena od žene.“ Ipak „čisto“ ne izlazi iz nečiste rase, nego je „izišlo i došlo od Boga“ i samo je bilo razvijeno i hranjeno po Mariji. (Ivan 8:42; Gal. 4:4)

S tim istim je načelom nadalje u skladu to da iako je naš Gospodin od tada bio visoko uzvišen u *božansku prirodu*, i više nije čovjek, da je bilo objavljeno o njemu da će on biti *životodavac* ili „otac“ cijeloj ljudskoj rasi, premda je pokazano da je njegovo djelo u vezi rase *vratiti* je u savršenstvo *ljudske* prirode, koja je za sve bila izgubljena kroz Adamov grijeh. Stoga, iako će njihov „otac“ ili životodavac biti na božanskom nivou postojanja, njegova će djeca biti na ljudskom nivou

postojanja, rođeni od Saveza obnove, koji je bio prikazan sa Keturom, Abrahamovom trećom ženom.

Razmatrajući stoga našu temu, mi primjećujemo da „čudesno“ rođenje našeg Gospodina Isusa, savršenog, neokaljanog, od nesavršene majke, nije bilo suprotno uobičajenoj proceduri Stvoriteljevih priprema, nego u potpunom skladu s njima: mi jednako tako uviđamo da je otac Adam bio rođen kao savršeno biće zato što je bio rođen *od* Boga, iako je njegova majka (zemlja) i dalje bila nesavršena izuzev posebno pripremljenog Edenskog Vrta. Biblijsko jamstvo stoga da je naš Gospodin imao predljudsko postojanje, životni princip kojega je bio premješten u Marijinu utrobu i rođen od nje „svet,“ je izobilno jamstvo da je on bio kao što isti Biblijski tekstovi objavljuju „svet, besprijekoran, *ist, odvojen od grešnika.*“ Upravo nam je „takav trebao“ ili bio je prikladan potrebama našeg slučaja—takav kakav je mogao biti prihvaćen od Pravde kao naša *otkupna* cijena; i tako postavši Veliki Svećenik ljudskog roda u stvarima koje se odnose na Boga, bio bi u stanju sažalijevati slabe i opterećene—budući je bio taknut sa osjećajem ljudskih slabosti kada je sam samilosno uzeo naše bolesti. (Mat. 8:16,17; Hebr. 7:26)

Mi sada prelazimo na razmatranje toga kako je stoga mogao biti bez grijeha no ipak „postati poput svoje braće.“